Ластівки на телеграфнім дроті...
Чи не твій прообраз, майбуття:
Ясністю окрилене життя
З генієм людським в одному льоті!

Димарі, що їх рожевий дим —
З хмарами в братерському єднанні,
І лани, й гаї благоуханні
В електричнім колі світлянім.

Послухняні велетні машини,
Як слони, покірні малюкам,
І струнка струна радіограм,
Що з пташками у повітрі плине.

Перемігши звіра й звірину,
У прозорих цвітучи будовах,
На землі нових Асканій-Нових
Тирсу ми розсіємо шумну.

Мускулів буяння безутомне
Праці й свята межі перетне,
І для тебе, племено земне,
І зірки палатимуть, і домни,

Розіллються ріками скрипки,
Килимом простеляться метали...—
Так мені й синкові щебетали
На тугому дроті ластівки.

26 серпня 1932 р., Остер